

Nr 375.

Av herr **Anderberg**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

I proposition nr 322 angående ändring i kommunalskattelagen föreslås, att till icke skattepliktig intäkt skola hänföras till utom landet anställd diplomatisk eller konsulär personal utgående förmåner i form av fri bostad med uppvärmning och belysning, bidrag för resa till Sverige under semester, barnbidrag, utomeuropeiskt tillägg, chargé d'affaires-tillägg, bidrag för inköp av automobil, ersättning för hållande av automobil, förflyttningsbidrag och prisutjämningsstillägg.

I fråga om bl. a. barnbidragen motiveras förslaget endast med att de utbrutits ur det före 1939 utgående ortstillägget, vilket icke utgjorde skattepliktig intäkt. Detta må vara riktigt, men därav synes icke följa, att barnbidragen även efter utbrytningen skola vara skattefria.

I fråga om övriga uppräknade ersättningar kan göras gällande, att de helt eller åtminstone till väsentlig del utgöra ersättning för med tjänsten förenade kostnader och följaktligen, enligt den allmänna principen att dylika ersättningar ej utgöra skattepliktig intäkt, jämväl böra vara frikallade från beskattning. Detsamma kan emellertid icke rimligen sägas om barnbidragen.

Barnbidragen avse givetvis att vara ersättning för kostnad för barnens uppfostran och utbildning. Men denna kostnad är icke föranledd av tjänsten, utan av att tjänst innehavaren är gift och har barn. Barnbidragen få därför anses vara ett rent lönetillägg.

Särskilda barntillägg ha förekommit och förekomma även till tjänstemän med tjänstgöring inom landet. Även de äro givetvis betingade av de kostnader, som barnens uppfostran och utbildning medföra. Ingen har därför förutsatt, att de skulle vara undantagna från beskattning, utan de beskattas som annan löneinkomst. Det är svårt att se, varför den i utlandet stationerade diplomatiska och konsulära personalen skulle sättas i mera gynnad ställning. Denna erhåller ju liksom andra skattskyldiga vanliga familjeavdrag (f. ö. efter högsta dyrortsgrupp).

Icke heller synes den omständigheten, att barnen ofta vistas vid internatskolor eller i särskilda skolhushåll, kunna medföra skattefrihet. Det förekommer ju ingalunda sällan, att personer på landsbygden i närmaste skolstad hålla skolhushåll utan att avdrag härför kan eller bör medges. Den diploma-

tiska och konsulära personalen, som erhåller särskilda bidrag för dessa kostnader, skulle enligt förslaget dessutom slippa att erlägga skatt för denna del av löneförmånerna. Det kan icke vara rimligt och rättvist. Det synes snarare vara en ren privilegielagstiftning, en sak som man annars städse söker undvika.

Jag hemställer med stöd av ovanstående,

att riksdagen måtte besluta, att ur förslaget till anvisningar till 32 § kommunalskattelagen ordet barnbidrag skall utgå.

Stockholm den 23 oktober 1946.

Rud. Anderberg.
